

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiaë Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XX. Gratiaë cohærere omes virtutes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XX.

*Gratiæ coherere omnes Vir-
tutes.*

I. **Q**uem effudit in nos abunde. Tit. 3.
 Consistit hæc abundantia in
 copia supernaturalium dono-
 rum, ac virtutum, quam Gratia secum
 importat. S. Scriptura sæpe describit
 hunc mundum animæ iustæ. In psalmo
 44. *Astitit regina à dextris tuis in vestitu
 deaurato, circumdata varietate multipli-
 cium ornamentorum virtutis omnimo-
 dæ.* Salomon Cant. 6. prædicat in ea
 Spem, quæ amabiliter, quasi aurora
 consurgit; Fidem instar plenæ lunæ
 pulcherrimam; Charitatem, quæ vt
 Sol regnat in cælo; ordinatas Acies
 prudentiæ, iustitiæ, fortitudinis, tem-
 perantiæ, cum suis quamque cohorti-
 bus. Propheta regem Tyri, quondam
 Deo acceptum, *Ezech. 28.* describit his
 verbis: *Tu signaculum similitudinis, plenus
 sapientiâ, & perfectus decore, in delicijs*

*paradisi Dei fuisti : omnis lapis pretiosus
 operimentum tuum : aurum opus decoris
 tui, & foramina tua in die, quâ conditus
 es, preparata sunt. Tu Cherub extentus &
 protegens, & posui te in monte Sancto Dei:
 in medio lapidum ignitorum ambulasti.*
 Commemorat in eo signaculum simili-
 tudinis, gemmas inclusas auro, forami-
 na quædam, extensionem, & confor-
 tium lapidum ignitorum : quæ omnia
 pertinent ad intelligendum ornatum
 animæ Deo gratæ, quem à virtutibus
 habet. Nam 1. vt filius exprimit simili-
 tudinem patris, non communi modo,
 sed referendo proprias eius lineas, in-
 clinationes, mores & gestus; ita hic ex-
 pressam habet in se similitudinem Dei,
 ipsius mansuetudinem, sinceritatem,
 benignitatem, & reliquos mores, per
 infusas cum Gratia virtutes ostendens.
 2. Hæ autem virtutes, charitate vesti-
 tæ, illis, quæ cum nuda natura coniu-
 gi solent, tantum antecellit, quantum
 gemmæ, fulgore & operatione mirabi-
 les, auróque inclusæ, rudia saxa, quæ ia-
 cent

cent in luto. 3. Admiranda capacitas diuinarum in se operationum, & donorum, quæ per *foramina* diuinitus præparata notatur, & iuncta est virtutibus, explicari verbis vix potest: his enim liberaliter diuina manus immittit mirabilia dona, fructus & beatitudines. 4. Sicut aureus olim Cherub extendebat alas, ac protegebat arcam, oculis in eam intentis, *Exod. 25*. Sic anima, virtutibus istis ornata, extendit suas cogitationes iugiter in obsequium Dei; in omni re beneplaciti diuini nutus obseruans, & eos ex propitiatorio Humanitatis Christi addiscens. *Nam inde, ait, precipiam, & loquar ad te supra propitiatorium.* 5. Denique omnis eius conuersatio in coelis est, dum per omnia satagit eorum, quæ decent eum, qui sit assumptus in statum filiorum Dei; vt rectè dicatur inter homines non iam vt homo, sed quasi purgatus à fece terrena, in medio cœlestium lapidum ignitorum incedere. Quo etiam fit, vt tanto decentiora, Deoque digniora sint
H 4 eius

eius obsequia, quàm hominis naturali
solùm virtute præditi, quanto ornatior
est cultus regi exhibitus à viro nobili,
quàm ab agresti.

II. *Candidiores Nazarei eius niue,
nitidiores lacte, rubicundiores ebore anti-
quo, saphiro pulchriores. Thren. 4.* Sa-
pientiores olim è gentilibus, qui sum-
mam felicitatem hominis persuaserant
sibi in sapientia & virtute consistere,
multum operæ posuerunt, vt eam ac-
quirerent: abiecerunt fortunas, dese-
ruerunt patriam, profecti sunt in regio-
nes longinquas, abstinerunt à com-
modis vitæ ac voluptatibus, non hu-
maniter tractauerunt seiplos; & hoc
omni tamen labore non aliud consecu-
ti sunt, quàm naturalem virtutem,
eamque non sinceram; certè nihil ad-
modum profuturam ad veram beati-
tudinem. Ferè vt mercenarius, impro-
bo labore diurno, denarium promere-
tur; & eo tamen ipso fraudatur sæpe,
vt vespere non habeat, quo fessos artus
reficiat: cùm interim alius, vix domo
egres.

egressus, thesaurum inueniat, qui in totam vitam ad lautitias ei sufficiet. Ita planè Christiani, sine labore, cum Gratia Dei, accipiunt cælestem virtutum infusarum thesaurum. O quàm insipientes, si illum non seruent, si vilipendant, si abijciant? Abijciunt autem certè, quoties per graue peccatum excidunt Gratiâ. Continuò enim cum illa euanescent nobilissima ea dona & ornamenta. Quod, sub figura Templi vastati, miserabilem in modum Ieremias deplorat. *Thren. 4. Quomodo, inquit, obscuratum est aurum, quo vestiti erant parietes templi: mutatus est color optimus, amisso splendore virtutum? dispersi sunt preciosi lapides sanctuarij, in capite omnium platearum, vt quasi profani calcentur ab his, qui per vias latas incedunt. Spermuntur enim etiam à seculi amatoribus, qui, sanctitate abiecta, profanauerunt seipfos; cùm antea quasi sanctuarium à Deo inhabitatum cultâ fuissent. Filij Sion inclyti, & amicti auro primo, quomodo reputati sunt in vasa ter-*

stia, opus manuum figuli? quasi ad nihil iam aliud idonei, quam ad sordes excipiendas, vel ut abijciantur, & illidantur in terram, fractique proterantur ab omnibus? Qui vescebantur voluptuose caelestibus delicijs, fame interierunt in vijs: qui nutriebantur in croceis, tanquam filij Regis æterni, amissa veste nuptiali, turpiter denudati iacuerunt in sterquilinijs, & in luto voluti amplexati sunt mercora temporalium rerum. Erant quondam candidiores Nazarei eius niues, per innocentis vitæ puritatem: nitidiores lacte, per opimitatem bonorum operum: per dilectionem proximi rubicundiores ebore antiquo, seu meliore, quod ostro tinctum est: saphiro pulchriores per caelestium desideriorum fulgorem: at nunc à fame & squalore denigrata est super carbones facies eorum. & non sunt cogniti in plateis: adhasit cutis eorum ossibus, & facta est quasi lignum recisum ab arbore, vnde succum trahebat, multiplicis gratiæ Dei; debiles omnino, aridi, & non nisi flammis idonei. Sensit hoc

hoc

hoc Nazaræus ille, cui malus amor mulierculæ, cum sacra cæsarie, mirabiles illas corporis, ac multo maiores simul animi vires ademit. Eritne quisquam ita abiectus, vt rei vilissimæ desiderio patiatur amputari sibi brachia, truncari pedes, nervos incidi? Profectò si peccatum non amitteretur Gratia Dei, neque incurrerentur infinita supplicia, vel sola virtutum supernaturalium iactura cohibere nos debuit à cuiuscunque boni, honoris aut voluptatis appetitu illicito: maximè cum vnaquæque talium virtutum omnibus mundi bonis sit multo præstantior.

III. *Intrauit cum illis in templum ambulans, & exiliens, & laudans Deum.*
Act. 3. Non mansit in lectulo suo claudus, qui ad portam templi sanatus est à Principe Apostolorum; sed magno cum gaudio, & alacritate, mox vsus est viribus sibi donatis, exiliens & ambulans. Ita sanè quibus cum Gratia sunt à Deo infusæ virtutes, non otiosas habere debent, sed strenue uti. Auersa-

Hic mur

mur hominem, qui circumfluens opibus, otiosas in arca coercet; dignumque putamus, qui protinus illis mulctetur. Assumpti in amicitiam Dei, iure celestis ciuitatis, & multiplici arrha donati, quomodo degunt inertes? nihil agunt se dignum? non continuo præclara, supra naturam, & conditioni suæ paria cogitant, moliantur, & faciunt? Ut taceam, quod multi per ignauiam deuenierint in opum illarum iacturam. Neque hoc obtendi potest, quod, etsi virtutes infusæ conferant facultatem operandi pulcherrima quæque, facilitatem tamen non addant; sed remaneat difficultas, præsertim ea, quæ per malos mores exorta sit. Nam friuola est hæc excusatio. Si quis rex vilem homuncionem, qui omnium membrorum usu destitutus iacebat, non tantum exquisitissimis medicamentis restitui curret plenæ sanitati; sed etiam adoptet in filium; eritne ita ignauus, ut quia scitè equitandi artem non habet, nolit comitari regem, cum alijs proceribus tendentem

dentem in locum, vbi eum pro succes-
 fore solenni pompa proponat subditis,
 aut instrumento, quo sibi regni iura
 fanciantur, grauetur subscribere tan-
 tum ideo, quòd promptè & elegan-
 ter scribendi vsum nondum sit ade-
 ptus? Et quid dicemus, si etiam ma-
 num, aut pedem mouere non velit ad
 vllum obsequium regis, à quo sit ado-
 ptatus in regnum? Maiora nos accepimus
 à Deo, per Gratiam, & infusas vir-
 tutes: quâ ergo ratione illis in obsequiũ
 tam benigni erga nos Dei non vtimur?
 quomodo vllò momento cessamus?
 quomodo sine vlla alacritate ac studio
 agimus omnia, quasi prorsus immemo-
 res, quòd filij Dei simus, non terræ; so-
 cij Angelorum, non pecudum? Olim
 viri sapientes virum bonum, præditum
 naturali virtute, dicebant à Deo differ-
 re sola potentia, & immortalitate, quæ
 tamen ad bene viuendum non spectant.
 In quo iudicio licèt excesserint mo-
 dum, non tamen errauerunt in eo,
 quòd virtutem bonis terrenis longè

præstare dixerunt. Vt iusto pudore suffundamur nos, qui nobiliores, ac diuinitus infusas, virtutes non æquis momentis pensamus. Conferunt autem illæ quoque tandem facilitatem, & iucunditatem agendi: cumulantur diuinis auxilijs, fauoribus, gaudijs; vt omnis prorsus excusatio pigritiæ nostræ sublata sit.

CONSIDERATIO XXI.

*Gratiam comitari septem dona
Spiritus Sancti.*

I. **R** Equiescet super eum Spiritus Domini. spiritus sapientiæ & intellectus. Isa. 11. Sicut ab anima diuersæ facultates, aliæ alijs nobiliores, ac subordinatæ, promanant; quibus cognoscit, appetit, efficit, quæ ad sui conseruationem, & felicitatem pertinent: ita ex anima animæ, quæ Gratia est, oriuntur non modò supernaturales virtutes; sed etiam alia septem dona, quæ peculiariter tribuuntur Spiritui

tui